

**3rd INTERNATIONAL CONFERENCE ON COMPUTATIONAL
AND EXPERIMENTAL SCIENCE AND ENGINEERING
(ICCESEN-2016)**

19-24 October 2016, ANTALYA-TURKEY

Küreselleşme-Bilim ve Teknoloji Ekseninde Toplumsal Çözölme

H. Mustafa ERAVCI✉

Yıldırım Beyazıt University, Ankara -TURKEY

Abstract

Küreselleşme ilk defa Gorbaçov'un telaffuz ettiği Yeni Dünya Düzeni idi. Yeni bir sermaye birikim modeli, yeni bir üretim ve emek süreci örgütlenmesi, yeni sermaye ve devlet örgütlenmeleri ve yeni emek örgütlenmeleri ile süren bu eğilim, siyasi-askeri ve mali düzenlemesini de oluşturmaktaydı. Bu doğrultuda sosyal devlet anlayışına uygun birikim modelinden, bunun yerine para-sermayenin, finans-sermaye içinde olağanüstü etkinlik kazandığı bir çevrim, dolayısıyla üretimden finansal alana bir kayış ve özelleştirmelerle mülkiyetteki değişimler, neo-liberal politikalarla yaşama geçirildi. Bu düzenin siyasal karakteristiğini ise emperyalizmin merkez ülkelerinde görece istikrar, etkelerinde ve çevre ülkelerde düşük yoğunluklu savaşlar oluşturmaktadır. Etnik ayrımcılık emperyalist ülkeler dışındaki dünyada halklar arasında düşmanlık tohumları ekmekte. Hükümetler üstü hale gelen IMF ve Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü, NATO ve kukla haline getirilmiş bir BM örgütü bu yeni düzenin temel, örgütsel dayanaklarını oluşturmaktadır. Küresel kalkınma söylemi ise küreselleşme ideolojisinin en kof yalanını oluşturmaktadır. Dünya nüfusunun %80 gelirin %21'si geri kalan zengin sınıf dünya gelirinin %85'ine el koyuyor. Demokrasiyi getireceği söylenen küreselleşme sürecinde bir yandan seçimlere katılım düşerken, bir yandan da faşizm, merkez ülkelerde de güçlenmeye başlamıştır. Çevre ülkelerin pek çoğunda ise halklara karşı düşük yoğunluklu savaş stratejileri yürürlüğe konulmaktadır. Bu stratejilerin yürürlükte olması bile ulusal devletlerin ortadan kalkma eğiliminde olmayıp, birer savaş aygıtı olarak yeniden örgütlendiklerini göstermektedir. Devletin; sermaye düzeninin devamı, özel mülkiyetin güvencesini sağlama, altyapı yatırımları ve işgücü yetiştirilmesi gibi işlevleri göz önüne alındığında, ortadan kalkmayacağı, bunun yerine konjonktüre uygun olarak müdahale biçimlerinin değişeceği ve buna uygun yapılanmaların ortaya çıkacağı açıktır.

Sonuç olarak küreselleşme emperyalist sistemin içine girdiği krize karşı geliştirdiği yeni birikim ve sömürü modeline uygun olarak ortaya çıkardığı toplumsal çözölme hızlandıran bir stratejisinin olduğu görülmelidir. Bunu için bilim ve teknoloji en önemli araçtır. Zira bilim ve teknoloji, siyaset ve ideoloji dışı değildir; kendi başına bağımsız bir gerçekliğe ve gelişme çizgisine de sahip değildir. Bilimle demokrasinin gelişmesi de her zaman birbirine koşut olmadı. Kimi zaman kesitlerinde bilimin ve teknolojinin gelişmesi faşist yönetimler altında da sürdü. Bilim ve teknoloji, toplumsal yapı ve ilişkilerle içiçedir. Teknoloji sadece teknik ya da makinalar bütünü değil, aksine kendisi ile beraber sosyal bir örgütlenmeyi de beraberinde getiren kapsayıcı bir uygulamadır. Teknoloji transferinin az gelişmiş ülkelerde uygulanmasının kültür emperyalizmine yol açması bu nedenledir. Bilim ve teknolojinin yıllardır toplumsal ihtiyaçlar için değil de, kapitalist kar için kullanılması, doğayı tahrip etti. İnsanlığın kendisine, dokusuna, tarihine ve geleceğine yabancılaşmasına aracılık etti.

Bilim ve teknolojinin kendisi de bu ortamda biçimlendi. Toplum, insan ve doğayı tahrip etmeyen, gerçek gereksinimler için oluşturulacak bilim ve teknoloji politikaları, bilim ve teknolojinin bu mevcut yapısını, üretiliş biçimini de sorgulayan ve eleştiren bir yaklaşımla oluşturulmalıdır. Örneğin, teknoloji politikaları, teknolojiyi, yalnızca üretim araçları ve tekniklerden ibaret tanımlamamalıdır.